

[Undervisningsministeren.]

for Statens Udgifter, er naaet til det Resultat, at man kan godkende praktisk taget alt, hvad der er foreslaaet. Finanslovforslaget udviser en Udgift paa mellem 400 og 500 Mill. Kr., og man foreslaar kun Besparelser paa 3 000 Kr. til Sprogforskere og 6 750 Kr. til Forfattere. Jeg maa sige, at efter at Retsforbundet har haft en Mand til at følge Arbejdet i Finansudvalget og er naaet til det Resultat, at Erhvervslivet dog kan gaa rundt, hvis man blot stryger 10 000 Kr. af de 400—500 Mill. Kr., er jeg mere rolig ved at være med til at stemme for en Finanslov af denne Karakter. Saa tror jeg, at ogsaa Retsforbundet er blevet overbevist om, at det er nyttige og forstandige Formaal, Pengene anvendes til.

Jeg kan anbefale, at de Ændringsforslag, der har været rejst Indvendinger imod, vedtages i Overensstemmelse med Flertallets Indstilling.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Jeg erindrer ikke, om jeg i mit første Indlæg fik sagt, at jeg vil anbefale mit Parti at stemme for Bevillingen i Ændringsforslaget Nr. 214. — I Anledning af de Bemærkninger, som den højtærede Minister gjorde angaaende Margarinen, vil jeg gerne sige, at jeg synes ikke, Ministeren udtrykte det, der staar i Følgeskrivelsen. Ministerens Bemærkninger var holdt saadan mere i Almindelighed: man kunde af visse Grunde ønske, at der fandt et større Smørforbrug Sted, det vilde stimulere Markedet, og hvad man nu kan sige. Men det er ikke for mig det, det kommer an paa i denne Indstilling. Nej, det er det, at Lægeraadet siger god for, at det sundhedsmæssigt er overmaade ønskeligt, at der til hvert Morgenmaaltid gives de paagældende Personer 20 g Smør i Stedet for Margarine. Jeg ønsker ikke her at rejse nogen Diskussion, bl. a. ogsaa fordi der formentlig ikke i denne Forsamling er nogen, der virkelig er sagkyndig, hvis saadanne Personer overhovedet findes. Det Spørgsmaal, der her er rejst, henleder jeg blot rette vedkommendes Opmærksomhed paa, baade fra den ene og den anden Side, idet jeg ikke kan tro andet, end at det for det danske Samfund vilde være overordentlig ønskeligt, om den Teori, der er fremsat — og Kendsgerninger kan man altsaa desværre ikke kalde det endnu —, viser sig at være rigtig.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Hansen (Rørby): Den højtærede Minister siger, at han vil tage det som Udtryk for, at Retsforbundet har godkendt alle Finanslovens Millioner, at vi kun har gjort Indvending mod disse faa Ting. Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at jeg sagde i mit Indlæg første Gang, at Finanslovens Udgiftsside i alt væsentligt er bestemt af gældende Love, der kun kan ændres af Rigsdagen, og som Finansudvalget overhovedet ingen Indflydelse har paa. Men vi skulde meget gerne stryge løse Bevillinger i samme Omfang, som vi har stillet Forslag om det de foregaaende Aar, men Rigsdagen har jo hver Gang stemt dem ned. Vi har fremdeles den samme Opfattelse af Statens Opgaver, og det er fuldkommen urigtigt, naar Ministeren siger, at vi har godkendt Finansloven, fordi vi ikke har stillet Ændringsforslag. Vi kan jo ikke ændre Lovene, vi kan ikke lovgive paa Finansloven, og Udvalget har ikke den mindste Indflydelse paa Lovene. Det skulde være overflødigt at belære den højtærede Undervisningsminister om, hvordan det foregaar. Jeg har allerede i min Tale... (*Christmas Møller:* De tidligere Ændringer?). De tidligere Ændringer skulde vi meget gerne foreslaa igen, hvis det ærede Medlem Hr. Christmas Møller blot vil støtte os en Smule i at faa dem gennemført, men det ærede Medlem har netop hver Gang stemt imod akkurat som de øvrige ærede Medlemmer. Men hvis Rigsdagen vil have den Fornøjelse at stemme Retsforbundets Forslag ned, skal vi saamænd meget gerne komme med dem igen. Det skal der ikke være noget i Vejen for.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jo, jeg har forstaaet, at en betydelig Del af Bevillingerne paa Finansloven staar der i Kraft af bestaaende Love og ikke kan ændres uden ved en Lovændring, men jeg maa sige, at jeg har ikke opfattet det paa den Maade, at det kun var de to Ting, som Retsforbundet har stillet Forslag om, og som i det hele drejer sig om 10 000 Kr., der var Mulighed for at ændre uden Lovændring. Derfor er jeg fremdeles tilfreds med, at Retsforbundet, efter at det har faaet Mulighed for at følge nøje de Ting, som Staten anvender Pengene til, er kommet til det Resultat, at det er overflødigt at stille Forslag om andre Ned-